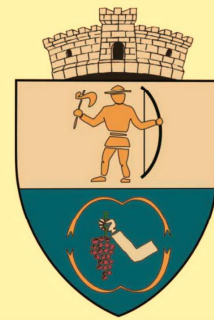

Községi dobszó

Hegyközsatár község hírlapja 2014. VIII. Évf. 9. szám, Szeptember
Szüreti mulatság Hegyközsatárban

Szombaton, szeptember 27-én ismét megrendezésre került Hegyközsatárban a már évek óta hagyománnyá vált szüreti bál. Szép, napsütéses őszi időben indult útnak a 18 párból alkotott néptáncsoport, hogy behívogassanak az esti szüreti mulatságra

Szép napsütéses időjárással indult Hegyközsatárban a 2014 szeptember 27-i szüreti-bál a szervezők és a táncosok nagy örömére.

Egyes visszaemlékezések szerint a hegyközsatári szüreti báloknak közel száz éves múltja van, nagyon kevés kivétellel szinte minden évben megünnepelték a szőlő betakarítását. Mivel maga a települést a dombos táj jellemzi, hiszen a falu is egy domboldalon helyezkedik el, így a lakosság többsége a szőlőtermesztéssel foglalkozott, hatalmas szőlőhegyek jellemezték a falu környékét, talán innen is a település nevének a „hegyköz” előtagja.

Mivel Hegyközsatárban a szőlőtermesztésnek több száz éves múltja van, a betakarított bő termést azzal köszönték meg az Úrnak, hogy népviseletbe öltözve fiatalok és idősek közösen egy egyházi szertartást követően zenés, reggelig tartó mulatságot tartottak.

Ezt a hagyományt elevenítették fel ma fiataljaink. Dél előtt 10,30 órakor egy Szentmisével, kezdődött a szüreti mulatságot felelevenített rendezvény a hegyközcsatári római katolikus templomban, ahol házigazdaként Kruzslitz Imre római katolikus plébános hirdetett ígét és mondott áldást a rendezvényre, amelyen jelen volt Vitályos Barna Hegyközcsatár polgármestere és Hodgyai Edit a Bihar Megyei Tanács Kulturális Bizottságának elnöke.

Kruzslitz Imre plébános a Prédikátorok Könyvéből és Lukács evangéliumából idézett igemagyarázó Szentmiséjéhez, hozzátéve „... a tánc és a mulatás hozzátartozik az ember életéhez akár az egyházi élethez is kellő kultúrával és alázattal ... mindenkinek kívánok jó egészséget, jó mulatást, jókedvet és holnap, vasárnap mindenkit várok ide a templomba Szentmisére, hogy hálát adjunk az Úrnak, hiszen a kettő, a mulatság és az isteni élet egybeolvad...” – mondta a plébános.

Hodgyai Edit a Bihar Megyei Tanács Kulturális bizottságának elnöke örömét fejezte ki itt létének, hiszen ismerős arcokat fedezett fel, akikkel közös múltjuk van, majd elmondta: a régi idők szőlősgazdái itt a Hegyközben is csőszöket fogadtak fel, hogy vigyék hírrül a környező településekre, elkezdődött a szüret, majd a betakarítást követően mulatságot tartottak. „... hagyományörzésben jelesek lesztek, biztos vagyok benne és gondolkoztatok azon, hogy ezt a hagyományt jövőre és azután is vigyék tovább, de ügyeljenek hogy táncolva, mulatva építsék tovább ezt a közösséget, amelyben mindenki jól érzi magát.” – mondta Hodgyai Edit.

Ezt követően a tíznyolc párból álló táncsoport bemutatta azt a néptáncot, amely egy csapatmunka eredménye, „... az egész csapat legfőbb mozgatóereje Balogh Ivett, Molnár Izabella, Bégányi Éva és Lakatos Norbert voltak, akik a hegyközcsatári Szalmavirág együttes tagjai is, ők tanították és koreografálták a mai napon bemutatott táncokat”- mondta Nagy Sándor a hegyközcsatári községi RMDSZ elnöke.

Sok helybéli lakos gyűlt össze a Polgármesteri Hivatal előtti térre, hogy megcsodálhassák a szépen kivitelezett és megtanult néptánc csokrot, amelyet hálájuk jeléül hatalmas tapsal jutalmaztak.

A hegyközcsatári közönség előtt bemutatott sikeres műsoruk után a lelkes kis csapat elindult a közeli települések falvaiba hívogatni az esti szüretibálba, a kikiáltó kisbíró lóháton ment az élen, több feldíszített lovas kocsi kísért a táncosokat, a zenét az érmihályfalvai Nostalgia zenekar szolgáltatta, akik este is mulattatták a közönséget, fergeteges hangulatot teremtve, hiszen zenéjük hallatára mindenki táncra perdült.

Minden településen örömmel és nagy odafigyeléssel fogadták a hívogatókat, hiszen süteménnyel, üdítővel kínálták őket, de előkerült a még tavalyi bor is a borospincéből.

Már rég lement a Nap, amikor visszaértek a hívogatásból, egy jó és finom vacsora elfogyasztása után, amelyet a gyerekek szülei készítettek a kultúrház konyhájában, megkezdődött az igazi szüreti bál több száz szórakozásra vágyó személy részvételével, hiszen egy kis szórakozás, kikapcsolódás mindenkinek szükséges arról nem is beszélve, hogy közösség formáló és megtartó ereje van minden ehhez hasonló rendezvénynek.

A szüretibál fénypontja éjfél tájban érte el csúcspontját, amikor 23,30 órakor a Szalmavirág néptáncsoport mutatta be a jelenlévőknek erre az alkalomra betanult néptánc összeállítást.

A még jobb hangulat érdekében a szervezők egy magyarországi sztárvendéget is meghívtak, Csocseszt és zenekarát, akik éjfélkor léptek színpadra és egy órán át mulattatták a közönséget.

A még jobb ellátás érdekében az előtérben egy büfét alakítottak ki ahol minden megtalálható volt a jó ellátáshoz.

A táncsoport biztonságos felvonulását a szervezők gépkocsijai biztosították.

Az egész rendezvény főszervezője és összefogója, a községi RMDSZ és a CSATISZ, valamint a 12. Szent Ágoston cserkészcsapat és a Szalmavirág néptáncsoport, akik külön köszönetüket fejezik ki Vitályos Barna polgármesternek az önzetlen segítségért. Köszönet a szülőknek, akik mindenben segítettek, és mellé álltak a rendezőknek, szervezőknek. Köszönet média partnereinknek, a Bihari Naplónak.

Ünnepélyes tanévnyitó Hegyközcsatárban

A Hegyköz tanintézményeiben szeptember 15 - én, hétfőn egyházi rendezvények keretein belül kezdték meg az új tanévet

2014. Szeptember 15-én vidám arcú iskolások és kíváncsi tekintetű előkészítő osztályos tanulók szüleiket kézen fogva váraozták, hogy részt vehessenek a Hegyközcsatári Római Katolikus templomban tartott ünnepélyes tanévnyitón. A meghitt ünnepség Kruzslitz Imre plébános ünnepi beszédével kezdődött, aki kihangsúlyozta a tanulás fontosságát és felkérte a jelenlévőket, hogy bizalommal forduljanak hozzá bármilyen kérdésben. Az ünnepélyes hangulatot fokozta Pál Tímea kántor éneke, mely gitár kíséretében hangzott el.

Oros Erika igazgatóasszony szólalt fel ezek után, aki köszöntötte a tanévnyitó ünnepségen a gyermekeket, szülőket, a polgármesteri hivatal képviselőit s az iskola valamennyi dolgozóját. Elsőre az előkészítő osztályos tanulókat köszöntötte: “Nagy szeretettel vártunk benneteket. Igaz, már az óvodában találkoztunk, de most az iskolában alkalmunk lesz jobban megismerni egymást. Amikor én kislány voltam úgy döntöttem felépítem a tudás várát és minden, amit tanultam egy téglá volt a tudás várában. Az én váram felépült, bővítettem sokáig, hogy minél erősebb legyen s most rajtatok a sor, hogy a tudás várát elkezdjétek építeni. Figyeljete a tanító néni szavaira, igyekezzetek megtanulni mindent, amit lehet tőle, meséljétek el otthon minden nap mi történt veletek az iskolába, hogy anya és apa veletek örüljön a sok újdonságnak.” – mondta tanévnyitó beszédében Oros Erika.

Ezek után az elsősöket köszöntötte, mint régi családtagjai az iskolának. Az ötödikeseknek is kijár a köszöntés, hiszen egy új osztályközösség alakul ki most mivel több iskolából kerültek ide gyermekek. A nyolcadikosoknak is előkerült egy üzenet:

“az idei tanév végén vár rátok egy komoly vizsga.

Igyekezzetek megtenni mindent azért, hogy sikeres tanévet zárjatok. Szeretném, hogy az idei nyolcadikosok mindegyike vizsgázhasson, és sikeresen tanuljon tovább majd valamelyik szakiskolában vagy liceumban. Mindehhez szüleitektől és tanáraitoktól minden segítséget megkaptok.”. szölt a biztató szó az igazgatóasszonytól.

A kedves szülőknek is elmondta ”... mi csak azt ígérhetjük, hogy mindent megteszünk azért, hogy a ránk bízott gyermekek ügyes, okos fiatalokká váljanak. Mi továbbra is nyitottak, együttműködők igyekszünk lenni, de nem vagyunk tévedhetetlenek! Éppen ezért kérem Önöket, osszák meg velünk véleményüket, tapasztalataikat az iskoláról! Mondják el, ha úgy gondolják, valamit jól teszünk, mert nem csak a gyerekek, hanem mi pedagógusok is örülünk az elismerésnek. Jelezzék azonban még időben azt is, ha valamiről más a véleményük! Beszéljünk meg a problémákat, és tegyünk közösen a megoldásért! Forduljanak bizalommal hozzánk kérdéseikkel és javaslataikkal! Igazán csak akkor lesz sikeres a gyermek, ha az iskola és család együttes erővel segíti a gyermekeket céljaik elérésében.”

A tanerőnek is kijárt a köszöntés, kívánva mindenkinek, hogy az idei tanév sok örömet hozzon munkájukban, tanítványaik eredményeiben.

Nem utolsó sorban, Vitályos Barna polgármester és Tóth Gyula alpolgármester úrnak mondott köszönetet mindazon támogató-sért, amit a hozzájuk tartozó tanügyi intézményeknek nyújtottak az elmúlt tanév során, s megemlítette, hogy az idei tanévet is úgy kezdik, hogy a nyári vakációban nagy értékű javítások folytak az óvodában, iskolákban egyaránt. Köszönetet mondott úgyszintén azon szülőknek is, akik segítséget nyújtottak bármilyen formában a tanintézménynek.

Rövid versösszeállítás következett az óvodát búcsúztató gyermekektől, s az I-IV osztályos tanulók részéről, majd az előkészítő osztály tanulóinak átadták az iskola nevével ellátott nyakkendő s egy kis "kedvcsináló" meglepetés csomagot.

A versösszeállítás végeztével az igazgatóasszony bemutatta az idei év tanári karát, majd felkérte a szülőket, hogy kísérjék el gyermekeiket az iskolába, ahol átvehetik az idei tanévhez szükséges tankönyveket.

Az igazgatóasszony búcsúzóul jó egészséget, eredményekben és élményekben gazdag tanévet kívánva pár tanáccsal indította útjukra a gyermekeket: 1. - „étkezz egészségesen és sportolj sokat! 2.- fekjüdj le időben, hogy kipihent légy! 3.- figyelj és hallgass tanáraidra és szüleidre! és a legfontosabb 4.- bízz önmagadban, hiszen bármit elérhetsz, csak rajtad múlik!” – hangzottak az igazgatóasszony intelmei.

Oros Erika

Templombúcsú Hegyközcsatárban

Ökumenikus Szentmise keretén belül tartottak templom búcsút Hegyközcsatárban a Szűz Mária Neve templomban

Vasárnap, 2014 szeptember 21-én délelőtt ünnepi Szentmisére hívogattak a római katolikus Szűz Mária Neve templom harangjai. Az ünnepnek ökumenikus jellege volt, hiszen a szentmisét követően Miklós Csaba Péter a helyi református gyülekezet lelkipásztora tartott Istentisztelet keretén belül igemagyarázatot.

A templom búcsút minden év szeptember második vasárnapján tartják, az idén ez Hegyközcsatárban eltolódott a lelkipásztorváltás miatt.

Tulajdonképpen mi is a búcsú? "A búcsú Isten színe előtt, a már megbocsátott bűnökért járó ideig tartó büntetések elengedése, amelyet a katolikus hívő, aki megfelelően felkészült, és teljesítette a kiszabott feltételeket, elnyer az Egyház segítségével, amely mint a megváltás szolgálója, Krisztus és a szentek elégtételt nyújtó érdemeinek kincstárát hivatalosan kezeli, és abban részesítheti tagjait" (A Katolikus Egyház Katekizmusa, n. 1471).

A búcsújáró hely olyan kegyhely, ahol szentek ereklyéi, illetve tiszteletükhöz kapcsolódó kegyképek, szobrok stb. meglátogatása révén búcsú nyerhető el

(pl. Mária-kegyhelyek), de a búcsú kapcsolódhat a templomok védőszentjének évente megtartott emlékünnepehez is, ahogy történt ez ma is.

Az őszi, hűvös időjárás ellenére sokan vettek részt az ünnepségen, a bejáratnál a helyi római katolikus gyülekezet fúvószenekara egyházi énekkel fogadta az ünnepségre érkezetteket, akik között sok zarándok is volt, hiszen ők más településről érkeztek, de a helyi reformátusok is tiszteletüket tették a neves egyházi eseményen.

Az ünnepi szentmisén Tóth Attila Levente plébános szolgált szentbeszéddel, aki rávilágított arra, miszerint: „a Boldogságos Szűz Anyára úgy tekintünk, mint egy anyára, Jézus Krisztus anyjára, akit a szíve alatt hordott, és aki nem más, mint az Isten Fia... tisztáznunk kell magunkban, hogy akarunk-e Krisztus hordozói lenni, akkor, amikor Isten szeretetének hordozói vagyunk? Elsőként csak is a jót kell meglássuk a világban, a barátunkban, szomszédunkban, de elsősorban saját magunkban és

így szentté lenni, mert Isten lelke bennem lakozik, ez a mai ünnep üzenete is hagyjuk Isten által szeretni magunkat.” – értekezett a plébános Tóth Attila Levente, aki életének egy kis része Hegyközcsatárhoz köti, így otthon érezhette magát.

Miklós Csaba Péter református lelkipásztor az 1Péter 2:5 alapozta igemagyarázatát: „Ti magatok, is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, a melyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.”

Miért van szükség templomra? – tette fel a kérdést a lelkipásztor „... azért, hogy legyen egy olyan hely ahol találkozhatunk egymással, ahova elvisszük örömeinket, bánatunkat. A templom békességet, csendességet ad, és nem utolsó sorban a templom a keresztény közösség vallásos életének központja, az Isten háza, szimbolikus kapcsolódási pont Isten és ember között.” – értekezett a lelkész.

A szentmisét és istentiszteletet követően a házigazda Kruzslitz Imre újonnan kinevezett Hegyközi plébános megköszönte mindenkinek a segítséget, aki bármilyen módon hozzájárult a mai ünnep sikeréhez.

Az eső közben még jobban eleredt így a betervezett körmenet elmaradt, a fúvószenekar egyházi zenét játszott a bejáratnál, majd mindenkit meghívtak a kultúrotthonban egy szeretetlakomára.

Missziós élmények: Kenyában a szegénység ellenére is tudnak örülni az életnek

Kruzslitz Imre, a nagyváradi barátok temploma segédlelkésze (azóta a Hegyköz plébánosa) néhány évvel ezelőtt önként vállalt misszióként nyolcvan napot töltött a kenyai Embu városában. Különleges élményeiről az Erdon.ro munkatársának, Ciucur Losonczy Antoniusnak számolt be.

Kruzslitz Imre gyermekkorában nem papi pályára készült, hanem villamosmérnöknek. 1998-ban végzett a Nagyváradi Egyetem műszaki karán, majd vargabetűkkel tűzdelt közel tíz év következett az életében: dolgozott értékesítőként, középiskolai tanárként, telefonokat telepítő MATÁV-ügynökként és főmérnökként is Budapesten.

2007-ben fogalmazódott meg benne a gondolat, hogy mégis inkább a papi hivatást választaná, mert úgy érezte, az Isten továbbra is megszólítja őt. Megkereste Tempfli József akkori megyéspüspököt, majd egy speciális képzési program keretében felvették az eгри szemináriumba, ahol először egy nulladik évet kellett eltöltenie, ami abból állt, hogy havonta egyszer járt be a szemináriumba, miközben folytathatta civil életét, hogy kiderüljön, valóban komolyan gondolja-e a papi hivatást. „Ekkor kaptam a Jóistentől a meghívást, hogy Afrikába menjek” – emlékszik vissza. Érdekes története van annak, hogy miért éppen az önkéntesség jutott az eszébe.

Munkahelyén egy kolléganője böngészte az újsághirdetéseket, mert a cégcsoport tönkremenetele miatt munkát keresett, s egyszer csak felkiáltott: na ki az, aki vállalkozna arra, hogy önkéntesnek menjen Afrikába? Imréhez az angol nyelvterület áll közel, ezért olyan helyeket próbált keresni, ahol angolul lehet kommunikálni. Több lehetőség közül választhatott, végül önerőből, saját szervezésben jutott ki a fekete kontinensre. Találkozott egy hölgygel, aki már dolgozott ott önkéntesként, ezért voltak kenyai ismerősei. Rajta keresztül lépett kapcsolatba szerzetesnővérekkel, akik befogadták őt nyolcvan napra.

Az utazást megelőzően nagyon sokat segítettek neki a missziós tevékenységgel foglalkozó verbita társaság tagjai, akik beszámolót tartottak kinti élményeiről, így képet kaphatott arról, hogy élnek a harmadik világbeli országokban, milyen kihívásokra számíthat. Ezzel együtt egy hónapnak kellett eltelnie Afrikában addig, míg megértette, hogy tulajdonképpen miről is beszéltek neki a misszionáriusok.

„Aki soha életében nem érzékelte az ottani légkört, annak nagyon nehéz megértenie, sőt én azt gondolom, hogy teljes egészében meg se értheti, hogy mi folyik ott, milyen ott az élet” – hangsúlyozza.

Természetesen ő is rengeteg védőoltást kapott, többek közt sárgaláz, veszettség, hepatitisz ellen. „Nyilván van egyfajta félelem az emberben az ismeretlen iránt, de a szükséges felkészülés segít túllépni ezen” – mondja. Megjegyzi: kiutazása előtt nem érezte úgy, hogy terrorveszélynek lenne kitéve, hiszen biztonságos környezetbe ment, egy rendházba. A helyszínen viszont megtapasztalta, hogy a biztonság és a béke nagyon törekeny. Egy alkalommal például alig két napig volt kint, s azt látta, hogy hermetikusan körbezárták a fővárost, Nairobít egy konfliktus miatt. Gyilkosokat kerestek, a tévé pedig azt mutatta, hogy a hajtóvadászat során a kommandósok miként hatolnak be házakba. Embu városban, ahol lakott, szintén volt valamiféle lázongás, egy nagyobbik törzs egy kisebbet ki akart kergetni a településről.

Az instabil helyzet miatt napközben nem mentek ki a rendházból, esténként azonban lecsillapodtak a kedélyek, és végül két nap leforgása alatt az érintettek megoldották a problémát.

Az őt befogadó apácák közt volt két fehér bőrű olasz nővér, a többiek viszont mind feketék voltak. Embuban nagyon kevés fehér ember él, mondja Imre atya, felidézve: egyszer gyógyszer-tárba ment az egyik nővérral, s egy kisgyermek elkezdett sírni, mikor meglátta őt. Zavarta a dolog, ezért kiment, mire a gyermek elhallgatott. Amikor azonban visszament, megint elkezdődött a zokogás. Miután elmentek, a nővértől tudta meg: a gyermek azért sírt, mert még soha nem látott fehér embert, s bizonyára azt hitte, hogy bántani fogja őt. Ennek az lehet a magyarázata, hogy a gyarmatosítók már rég kivonultak, és sok fehér misszionárius is elhagyja az országot, ezért felnövekvőben van egy olyan generáció, mely nem tud mit kezdeni egy fehér emberrel.

Míg Európában és az Egyesült Államokban az afroamerikaiak sokszor sajnós rasszista támadásoknak vannak kitéve, Kenyában épp fordítva, pozitív diszkrimináció alanyai a fehérek. Ezt támasztja alá a pap másik emlékezetes élménye: egyik nap egy iskolába látogatott, s mikor meglátta őt az igazgató, leállította az oktatást. Kisebb ünnepséget szerveztek a tiszteletére, még csoportképet is készítettek vele, mint valami hírességgel.

A kenyaiak nagyon barátságosak az idegenekkel, „a nyomor ellenére is szeretik élni az életüket”. Találkozott olyan férfakkal is egy kórházban, akik annak ellenére derűsek voltak és mosolygósak, hogy az egyiknek hiányzott mindkét keze, a másoknak pedig mindkét lába. A helyiek leszólítják azokat az idegeneket, akiknél fényképezőgépet látnak, s azt kérik tőlük, hogy készítsenek róluk fotókat.

A nővérek, akik rendházában Kruzslitz Imre lakott, egy árvaházat és egy iskolát működtetnek; az előzetes megállapodás arról szólt, hogy az árvaházban tevékenykedik, kisgyermekkel foglalkozik, eteti őket és játszik velük. Angolul kommunikált velük. Érdekes módon Kenyában még az utcagyerekek is kitűnően beszélnek angolul. Az öslakosok egymást közt szuahéli vagy különböző törzsi nyelveken beszélnek, utóbbiból negyvenet használnak.

Egy kis idő elteltével azonban a nővérek rájöttek, hogy nem nagyon ért a gyermekekhez, ezért később inkább ajtót javított, festett, villanyt szerelt, és ezekhez hasonló házimunkákban segédkezett.

Rengeteg programot szerveztek viszont számára, kihasználva azt, hogy a harmadik világbeli országokban nagyon tudnak ünnepelni. „Annyi ünnepségen voltam ezalatt a nyolcvan nap alatt, mint itthon soha.

Mindent ünnepelnek, s az időnknek egy jó részét az töltötte ki, hogy elmentünk ezekre az eseményekre” – idézi fel az élményeit Kruzslitz Imre, és hozzáteszi: nagyon érdekes, hogy ezek az énekek és táncok magával ragadják az európai embert is.

Az úrnap szentmisén nem hitt a szemének, amikor azt látta, hogy egy 74 éves apáca táncol előtte. Ilyenkor egy autón hordozzák körbe a városban az Oltáriszentséget, az utcán álló tömegek pedig énekelve bekapcsolódnak a menetbe.

Elöl egy fúvószenekar halad, utána népviseletbe öltözött asszonyok rázzák magukat; táncolnak, pörögnek – a templomba való bevonulás is ugyanígy történik. Ha csak a plébános van jelen, akkor egy, ha a püspök is részt vesz a misén, akkor két tánckar dukál.

Ugyanilyen vidám hangulatban zajlik a szentmise is, általában törzsi nyelven. A pap nem szégyell egyszerű, nem megterhelő, hanem természetből fakadó táncmozdulatokat tenni a felajánlás-kor, és a hívek sem azért kurjongatnak vagy táncolnak, mert

tiszteletlenek lennének, hanem mert boldogok.

Az ország 33 százaléka katolikus, de sok a protestáns (anglikán) vallású is: a kereszténység tehát utat tört magának Kenyában. Kevés muszlim is él az országban. Vannak ugyan nagy, akár 2 ezer főt befogadó templomok is, de inkább a kisebb templomok a jellemzőek, nádfedéllel, szentképek és szobrok nélkül.

Feltűnően sok fiatal és középkorú jár a misékre, és általában megtöltik a templomot. Kruzslitz Imre atya szerint nem kell szervezett szafarikra menni Kenyában; ha csak egyszerűen utazik az ember az országban, az is hasonló élménnyel jár.

Kenyában nem csupán a macska, hanem a majom is háziállatnak számít, a nővérek és a szomszéd kertjében is éltek majomcsaládok a fákon. „Ahogy nálunk kóbor macskák, ott majmok élnek az emberek közelében, s belátogatnak a házakba is.

Előfordult, hogy a majom bejött a konyhába, az ebédlőbe, s a gyümölcsstárból kiszolgálta magát banánnal; aztán kiment.”

A legmélyebben a szentmisek erősítették meg hívatásában Imre atyát, abban, hogy az Úr a papságra hívja őt. „Amikor Isten jelenléte szinte kézzel fogható volt” – mondta. – Az Istennel való találkozások élményét nyújtották számára ezek a misék, valósággal élővé váltak az imák.

Emellett más szempontból ugyan, de szintén maradandó élményt nyújtottak számára az országban tett utazások, az emberekkel való találkozások is.

A Hegyközsatár Községi Önkormányzat tisztelettel meghívja
az Aradi Vértanúk tiszteletére tartandó megemlékezésre

2014. október 6-án, a református templomba.

A megemlékezésen
rövid műsorral és koszorúzással tisztelgünk
a szabadságharc hősei előtt.

Minden Hegyközsatár községi lakost várunk,
aki együtt kíván fejet hajtani

az 1848/49-es forradalom és szabadságharc hősei előtt.

Az emlékműsor után lehetőség nyílik személyes kegyeletük lerovására, koszorúzásra,
virágok elhelyezésére.

Október 6. Nemzeti Gyásznap

Megemlékezés az aradi vértanúkról

Gyulai Pál: A hősök sírja

Egy sírban, az erdő-szélen,
Háromszáz hős alszik mélyen,
Mély sebekkel eltemetve,
Emlék nélkül, elfeledve.
De lehajlik a zöld erdő,
Rájok élő koszorút sző,
És mint álmaik haragja,
Harsog, zúg a bérc patakja,
Éjfél tájban, sírjok ormán,
Felgyúl néha egy-egy villám,
És felindul a természet,
A menny mintegy leborul,
S mintha volna végítélet,
Mindent egy hang kiált túl.

Mintha trombiták harsognák
Nem veszett el a szabadság,
Az igazság ünnepe!
Lelkünk széjjeljár a légben,
Örök bíró él az égben,
Nem estünk hiába el!

Október 6

Őszi napnak mosolygása,
Őszi rózsá hervadása,
Őszi szélnek bús keserve
Egy-egy könny a szentelt helyre,
Hol megváltott - hősi áron -
Becsületet, dicsőséget
Az aradi tizenhárom.

Az aradi Golgotára
Ráragyog a nap sugára,
Oda hull az őszi rózsá,
Hulló levél búcsúcsókja;
Bánat sír a száraz ágon,
Ott alussza csendes álmát
Az aradi tizenhárom.
Őszi napnak csendes fénye,
Tűz reá a fényes égre,
Bús szívünknek enyhe fényed
Adjon nyugvást, békességet;
Sugáridon szellem járjon
S keressen fel küzdelminkben
Az aradi tizenhárom.

Ady Endre